

KÚRIA

Bhar.III.1.061/2015/5.szám

A Kúria, mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2015. év november hó 3. napján tartott harmadfokú nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A sikkasztás büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben az ügyész által bejelentett másodfellebbezést elbírálv a Győri Ítéltábla Bf.41/2014/30. számú ítéletét a VIII. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

I.

Az I. rendű vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék a 2014. február 26. napján kelt 2.B.325/2012/108. számú ítéletével a VIII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény (korábbi Btk.) 252. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetttében, és ezért őt 1 év 8 hónapi börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az elsőfokú ítélet III/7/a) és III/7/b) pontja szerint az ügy VII. rendű vádlottja, aki a C. Kft. részéről hitelközvetítőként járt

el, 2008. február 22-én és 2008. június 5-én a II. és III. rendű terhelttől egyszer 800.000 forintot (pándi beruházás), majd 500-500.000 forintot kért azért, hogy azokat a takarékszövetkezet dolgozói között szétossza, illetve részükre eljuttassa.

Az ítélet szerint: „A pénzüsszegek II. rendű és III. rendű vádlottak irányából VII. rendű vádlott részére történt átadására azért került sor, hogy a VII. rendű vádlott azokat VIII. rendű vádlottnak juttassa vissza utólag, arra a köteleességszegő magatartására tekintettel, amely a P. Kft.-nek a c.bizottsági előterjesztésekben a ténylegesnél kedvezőbb színben történő feltüntetését eredményezte.”

„VIII. rendű vádlottnak a F. T. hitelezési üzletág vezetőjeként feladatát képezte az ügyvezetés döntési hatáskörébe tartozó kölcsön- és hitelkérelmek befogadása, ellenőrzése, minősítése, a döntési javaslatok előkészítése.

Ennek megfelelően VIII. rendű vádlott átvizsgálta a P. Kft. hitelkérelmeit, majd azok alapján előterjesztéseit a C.bizottság irányába megtette.”

A P. Kft., mivel D osztályú minősítést kapott, hitelkérelmének fokozott óvatossággal történő elbírálása lett volna indokolt.

„Ezzel szemben VIII. rendű vádlott a két hitelkérelem vonatkozásában olyan előterjesztéseket készített az arról ténylegesen döntési jogosultsággal rendelkező C.bizottság részére, amelynek teljes egészében a Kft. által benyújtott üzleti terven alapultak, azok felülbírálat nélküli átvételét jelentették.”

VIII. rendű vádlott a költségvetési számokkal kapcsolatos szakmai számításokat nem kért, a terveket, a költségvetést a döntés, előkészítés szakaszában független szakember nem vizsgálta felül, különös tekintettel arra, hogy más ingatlanfedezetű hitelek esetében ingatlanszakértő a takarékszövetkezetnél közre szokott működni. VIII. rendű vádlott a P. Kft. mindkét hitele esetében megsértette a fedezettség számítás szabályait, amikor a megfizetendő kamat összegével növelte a fedezettség értékét, amely ilyen módon nem tükrözte a valóságot.

VIII. rendű vádlott egyetlen esetben sem vizsgálta, hogy a beruházási ráfordítások könyvelt összege legalább nagyságrendeket tekintve összhangban van-e a készültségi fokok szerinti teljesítménnyel, illetve a teljesítésigazolás céljából benyújtott számlák értékével.

VIII. rendű vádlott munkaszerződésben meghatározott feladatát képezte a hatáskörrel rendelkező személy, vagy testület döntése alapján engedélyezett kölcsön, vagy hitel folyósítása, vagy folyósítás előkészítése, a kockázatvállalási szabályzatban foglalt előírások egységes megvalósulásának ellenőrzése, kapcsolattartás a hitelügyintézőkkel, szakmai tanácsadás.

Munkaköréből adódóan rálátása volt a hitelezés teljes folyamatára,

s a rendelkezésre álló információkból észlelnie, tudnia kellett, hogy a fenti projekthitelekkel érintett vállalkozások - köztük a P. Kft. - a szürkegazdaságban mozognak.

VIII. rendű vádlott a munkaszerződéséből eredő azon elvárásokat, miszerint munkakörét képességei szerint, a munkáltató érdekeinek messzemenő figyelembevételével köteles ellátni, a P. Kft. hitel kérelmeinek ellenőrzése és értékelése során nem teljesítette,... ennek oka az volt, hogy anyagi előnye származott, maximum 1.800.000 forint, mely összeget kötelességének megszegésére tekintettel II. és III. rendű vádlottaktól kapott.

II.

Az ítélet ellen VIII. rendű vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést, az ügyészség tudomásul vette az ítéletet.

A másodfokú bírósággént eljáró Győri Ítéltábla a 2015. február 26. napján kelt Bf.41/2014/30. számú ítéletével VIII. rendű vádlottat az ellene 2 rendbeli vesztegetés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet III/7/b) tényállásából mellőzte a 64. oldal 3. bekezdésének azon megállapítását, miszerint „a VII. rendű vádlott további 500-500 ezer forintot kért a takarékszövetkezet dolgozói részére”, és pontosította a 4. bekezdést akként, hogy II. rendű vádlott, illetve III. rendű vádlott a C. Kft.-nek szerződés alapján járó sikerdíjon felül a „VII. rendű vádlott részére - annak érdekében, hogy azt a takarékszövetkezet dolgozóinak adja át - további legalább 800.000 forintot is kifizettek”.

Ugyancsak mellőzte az 5. bekezdésből azt a ténymegállapítást, hogy „A pénzüsszegek II. rendű és III. rendű vádlottak irányából VII. rendű vádlott részére történt átadására azért került sor, hogy a VII. rendű vádlott azokat VIII. rendű vádlottnak juttassa vissza utólag, arra a kötelességszegő magatartására tekintettel, amely a P. Kft.-nek a c.bizottsági előterjesztésekben a ténylegesnél kedvezőbb színben történő feltüntetését eredményezte”.

Az ítéltábla ehelyett azt rögzítette, hogy a pénzt a vádlottak - VII. rendű vádlott kérésének megfelelően - a takarékszövetkezet dolgozóinak szánták a gördülékeny, rugalmas és gyors ügyintézés érdekében.

Az ítéltábla mellőzte a 65. oldal 2. bekezdését is, amely szerint a VII. rendű vádlott a pénzüsszegeket azért kérte a II. és III.

rendű vádlottaktól ebben az esetben is, mert az általa közvetített vállalkozás eredményes hitelbírálatára a folyósított hitelből származó pénz visszajuttatására tekintettel került sor.

Az ítéletábra jogi álláspontja szerint az így pontosított tényállás minden tekintetben megalapozott, ezért a Be. 351. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítéletábra álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján teljesen egyértelműen megállapíthatóak a VIII. rendű vádlott kötelezettségszegésére utaló körülmények, amelyek teljesen egyformák voltak minden perbeli hitelnél, nemcsak a P. Kft. n.-i hitele esetén.

A takarékszövetkezeti dolgozók, vagy akár a VIII. rendű vádlott vesztegetésére azonban egyáltalán nem állt rendelkezésre objektív adat és más személyi bizonyíték, mint a II. rendű és a III. rendű vádlottak vallomásai.

A II. rendű vádlott és a III. rendű vádlott minden esetben úgy vallottak, hogy a VII. rendű vádlott nem nevezte meg azt a személyt, vagy azokat a dolgozókat, akiknek a kenőpénzt adni akarja. Többes számban jelölték meg a lefizetni szándékozottakat. A vádlottak nem álltak kapcsolatban a VIII. rendű vádlottal, mert mindig a VII. rendű vádlott intézkedett helyettük a takarékszövetkezet irányában. Hallották tőle a „K.-né” nevet emlegetni, illetve, hogy ilyen nevű hölgyet hív telefonon, de az csak következtetés volt részükről, miszerint ez a dolgozó lehet a VII. rendű vádlott személyes jó ismerőse, akire a befolyásolási képességét alapozza.

Mint tudni lehet, a hitelt kezelő és kifizető b.-i fiókban dolgozó ügyintéző is K.-né volt, a VIII. rendű vádlott sógornője.

A másodfokú bíróság megállapította, „hogy kizárólag a P. Kft. képviselőjében eljáró II. és III. rendű vádlottat környékezte meg a VII. rendű vádlott kenőpénz kérésével, holott a többi cég megbízásából is ő volt a hitelközvetítő, ugyanúgy a VIII. rendű vádlott intézte az előterjesztéseket és az eljárásban vétett hibák is egyformák voltak”.

Ezeknél az eseteknél fel sem merült, hogy a VIII. rendű vádlott bármely anyagi előny reményében, vagy ellenében szegte volna meg a kötelezettségeit. Ily módon – egyéb adatok hiányában – nem bizonyított minden kétséget kizáróan, miszerint a VIII. rendű vádlott a vesztegetés bűncselekményét elkövette; szándékos kötelezettségszegés ellenében előnyt kért, vagy fogadott el, illetve az előny kérőjével, a VII. rendű vádlottal egyetértett volna.

A ténybeli következtetéssel addig lehetett eljutni, hogy a VII. rendű vádlott az utolsó hitelügyletnél nem elégedett meg a cége részére kért sikerdíjjal (melyről számlát is csak utólag, a problémák felmerülését követően állított ki), hanem saját részére további legalább 800.000 forintot kért a II. rendű és a III. rendű vádlottaktól arra hivatkozva, hogy a takarékszövetkezeti dolgozóknak kell adnia előzékeny ügyintézésük fejében.

A másodfokú bíróság az így helyesbített tényállás alapján a VIII. rendű vádlottat az ellene 2 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény (korábbi Btk.) 252. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

III.

Az ítéletet a VIII. rendű vádlott és védője tudomásul vette, míg az ügyész a kihirdetéskor 3 napi gondolkodási határidőt tartott fenn, majd törvényes határidőn belül az ítélet ellen a Győri Fellebbviteli Főügyészség jelentett be fellebbezést a VIII. rendű vádlott terhére, a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett. Az ügyészség álláspontja szerint a vesztegetés büntettével valóságos anyagi halmazatban kell megállapítani a hűtlen kezelés büntettét.

A Legfőbb Ügyészség a fellebbezést módosított tartalommal fenntartotta.

A harmadfokú felülbírálat alapját képező tényállást a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjában írt okból megalapozatlannak, de a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján kiküszöbölhetőnek tartotta, és a Be. 351. § (2) bekezdése szerint kiegészített tényállás alapján indítványozta a felülbírálatot.

Sérelmezte, hogy az ítélet nem állapította meg azt, hogy a VIII. rendű vádlott a hitelek előterjesztése és folyósítása során vagyonkezelőnek minősült. A VIII. rendű vádlott ugyanis a hitelezési üzletág vezetőjeként a takarékszövetkezet vezető tisztségviselője, akinek irányító vagy adminisztratív jellegű tevékenységének ellátása során kötelessége volt egyes vagyontárgyak vagy vagyonösszesség állagát megőrizni.

A VIII. rendű vádlott egy esetben a P. Kft. hitelkérelmének nem csak előterjesztője, hanem a döntést hozó C.bizottságnak is tagja volt. A tényállás III/1. pontját a nyomozati iratok 8. dossziéjának 3234. oldalán található jegyzőkönyv ennek megfelelő tartalmával indítványozta kiegészíteni.

A bíróság a projekthitelek előkészítése és elbírálása során tapasztalt kötelezettségszegéseket megállapította, a hitelkihelyezéseknél a VIII. rendű vádlott kötelezettségeire csak részben hivatkozott és ezek megsértésére a megállapított tényállás hiányos.

Az ítéleti tényállás III/7/b) pontját követően a VIII. rendű vádlott munkaszerződése alapján a tényállást indítványozta kiegészíteni azzal, hogy a folyósított kölcsönök, hitelek megtérülésével kapcsolatban is fennállott az ügyvezetés részére tájékoztatási kötelezettsége, a folyósított hitelek szakmai felügyelete, a folyósítási gyakorlat ellenőrzése, a megtérülés folyamatos figyelemmel kísérése. [Munkaszerződés 3) pont hatodik és hetedik bekezdés, a nyomozati iratok, 7. dossziéjának 2701. oldalán.]

Vagyonkezelési kötelezettségeit a VIII. rendű vádlott a jóváhagyott hitelek kifizetésekor megszegte, és ezzel összefüggésben keletkezett a takarékszövetkezetnek vagyoni hátránya.

Figyelemmel arra, hogy a kérdéses hitelkérelmek kizárólagos előterjesztője volt, ezért ismerte az adós gazdasági társaságok hitelkihelyezés szempontjából kockázatos helyzetét. Azt lehet megállapítani, hogy a takarékszövetkezet részéről ezeket a kockázatokat kizárólag ő ismerte. Ennek ellenére a hitelek részösszegeinek folyósításakor a munkaszerződésben írt kötelezettségeit megszegte azzal, hogy a cs.-i beruházás 50 %-os hitelrészének, 73.400.000 Ft kifizetését - szerződésmódosítással - úgy kezdeményezte, hogy a g.-i beruházásra felvett 94.500.000 Ft hitelt nem fizették vissza, és erre a projektre az adós 2009 februárjától a Kft. kamatfizetési kötelezettségét sem teljesítette. A g.-i végtörlesztés további elmaradása ellenére újabb (második) szerződésmódosítás kezdeményezésével a cs.-i hitel 80 %-os 54.600.000 Ft kifizetését is lehetővé tette. Valamennyi projekthitel (G., Cs., N.) finanszírozásakor kivétel nélkül hamis számlák és valóttan szakvélemények alapján olyan kontroll nélküli kifizetések történtek, amelyeknek gyakorlatát munkaköri kötelezettségei teljesítése esetén meg kellett volna akadályoznia. Így elkerülhető lett volna, hogy mindegyik projektszerződést nemfizetés miatt fel kellett mondani és az ingatlanok kivitelezése a teljes hitelösszeg kifizetése ellenére nem érte el a 40 %-ot (N. 26,45 %, Cs. T. B. Kft. 39,19 %, Cs. Sz. H. Kft. 25,32 %). Ezen elszámolások mögött nem volt valós teljesítmény, és mint a takarékszövetkezet hitelezési üzletág vezetője közömbös maradt az iránt, hogy a kifizetések miatt a takarékszövetkezetet vagyoni hátrány éri. Ez szolgál a büntetőjogi felelőssége alapjául.

Hivatkozása szerint az eljáró bíróságok a büntetőeljárásai rendelkezéseket maradéktalanul megtartották és hatályon kívül

helyezést eredményező eljárási szabálysértésre nem merült fel adat.

Indítványozta, hogy a Kúria a nyilvános ülésen a Be. 352. § (2) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján az ítéleti tényállást egészítse ki, majd az így kiegészített tényállás szerint a másodfokú ítéletet a Be. 398. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és állapítsa meg a VIII. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntettségében, továbbá vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki.

IV.

A Legfőbb Ügyészség módosított tartalmú fellebbezésére a VIII. rendű vádlott védője írásban előterjesztett észrevételében a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Hivatkozása szerint a VIII. rendű vádlott a takarékszövetkezet üzletpolitikáján belül a hitelezési területért volt felelős, amelynek meghatározása az igazgatóság és az ügyvezetés feladata, és nem volt vezető tisztségviselő, feladata mindössze az igazgatóság, valamint az ügyvezetés döntéseinek betartása és betartatása volt. Sem szerződés, sem jogszabály nem rögzítette, hogy vagyongekezelőnek minősülne.

V.

A módosított fellebbezés az alábbi indokok szerint nem alapos.

A Kúria az ügyben a Be. 391. § (2) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott.

A nyilvános ülésen a Legfőbb Ügyészség képviselője a módosított tartalmú indítványát változtatás nélkül fenntartotta, míg a védő a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Kúria a Be. 387. § (1) bekezdés alapján, illetve a (2) bekezdés szerinti terjedelemben felülbírált a megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú eljárást.

Ennek során nem észlelt - a Be. 399. § (1)-(2) bekezdése szerinti - feltétlen hatályon kívül helyezési okot képező eljárási szabálysértést, és ilyenre a felek sem hivatkoztak.

A Be. 388. § (1), illetve (2) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha az további bizonyítás felvétele nélkül is

megalapozott vagy az iratok alapján azzá tehető, ekként a helyes tényállás megállapítható, avagy a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető.

A harmadfokú bíróság e körben értelemszerűen azt vizsgálta, hogy a másodfokú bíróság ítéletében - az általa tett kiegészítésekkel és helyesbítésekkel - irányadónak tartott tényállás megalapozott-e.

A Kúria ezt a kérdést igenlően döntötte el, ugyanis a Győri Ítéltábla okszerűen mellőzte az elsőfokú ítélet tényállásából azokat a megállapításokat, amelyeknek sem tényszerű alapja, sem logikai magyarázata nem volt.

A tényálláshoz kötöttség elvi indoka alól kivételt jelent, amikor a Be. felment e kötöttség alól és a tényállás megalapozatlansága esetén megengedi, hogy a másodfokú bíróság - a tényállást kiegészítse vagy helyesbítse, vagy - a vádlott felmentése vagy az eljárás megszüntetése esetén - eltérő tényállást állapítson meg és ez alapján hozzon ügydöntő határozatot.

Mivel a konkrét ügyben a VIII. rendű vádlott esetében a tényállás III/7/a-b) pontjai részében megalapozatlan volt, a másodfokú bíróság a meglévő ténymegállapításokat módosította, illetve jelentős részében mellőzte. [Be. 352. § (1) bek. a) pont].

Ebben a kivételes esetben ugyanis mód van olyan ténnyel kapcsolatos bizonyítékok eltérő értékelésére is, amelyre a másodfokú bíróság bizonyítást nem vett fel. Ez esetben tehát a Be. 352. § (3) bekezdése szerinti korlát nem érvényesül.

Kétségtelen, hogy a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint lehetőség van a tényállás kiegészítésére, illetőleg helyesbítésére, ha a hiánytalan, illetőleg a helyes tényállás az iratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás útján megállapítható.

Jelen esetben azonban - eltekintve attól, hogy a másodfokú bíróság által megállapított, illetve helyesbített tényállás megalapozott - az iratokban egyébként sem álltak rendelkezésre olyan tények vagy körülmények, amelyek az indítványozott kiegészítésre - a vagyonkezelői minősítés megállapítására - alapot adtak volna, sőt azzal ellentétes adatokat tartalmaztak, nevezetesen az igazságügyi könyvszakértői vélemény és a takarékszövetkezet igazgatójának vallomása.

Nem megalapozatlansági ok az, ha az alapügyben eljáró bíróságok nem rögzítenek a tényállásban olyan - a vádlott bűnösségét érintő - tényeket vagy körülményeket, amelyeket a vádirat sem tartalmazott, és erre vonatkozó bizonyítási indítvány nem merült fel sem a vád,

sem a védelem részéről, de a vád tárgyává tett tényállás hivatalból sem indokolta további bizonyítás felvételét.

A Legfőbb Ügyészség indítványa ugyanis a tényállás olyan kiegészítésére irányult, amely nem része a Veszprém Megyei Főügyészség B.2650/2009/211-XIII. számú vádiratának, mivel a VIII. rendű vádlottal szemben hűtlen kezelés büntette miatt nem emelt vádat, vagyis azt, hogy vagyonkezelői megbízatása lett volna, és a vagyonkezelői kötelezettség megszegésével vagyoni hátrányt okozott.

A vádemelés célirányultságát mi sem bizonyítja jobban, minthogy a főügyészség a 2012. május 7. napján kelt B.2650/2009/211-XII. számú határozatával a korábbi Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette miatt folytatott nyomozást megszüntette, és a vádlott ellen kizárólag a korábbi Btk. 252. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő gazdálkodó szervezet önálló intézkedésre jogosult dolgozója által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette miatt emelt vádat, amelyet a vádirati tényállás III/7/a-b) pontjai tartalmaztak.

Ennek megfelelően az ugyanezen a napon benyújtott vádirat értelemszerűen a hűtlen kezelés büntettének tényállási elemeit még csak közvetett formában sem tartalmazta, nevezetesen azt, hogy a VIII. rendű vádlottat idegen vagyon kezelésével bízták meg, más szóval vagyonkezelő lett volna, hogy a vagyonkezelői kötelességeit megszegte, és ezzel okozati összefüggésben vagyoni hátrányt okozott volna, és az milyen tételekből tevődött össze, és pontosan milyen összegű volt.

A Be. 2. § (4) bekezdése szerint a bíróság köteles a vádat kimeríteni, de a vádon túl nem terjeszkedhet.

Ez egyben azt is jelenti, hogy a Legfőbb Ügyészség által indítványozott kiegészítések olyan tényekre vonatkoztak, amelyek nem képezték a vád tárgyát, vagyis az irányadó tényállás e tényekkel való kiegészítése a vádon történő olyan túlterjeszkedés lenne, amely a vádelv törvényes követelményét sértené.

A harmadfokú bíróság tehát túlterjeszkedne a vádon, ha olyan cselekményt vagy részcselekményt is elbírálna, amelyet a vádló nem tett vád tárgyává.

A Legfőbb Ügyészség ugyanis nem kevesebbre, mint arra tett indítványt, hogy a Kúria a harmadfokú eljárásban egészítse ki a tényállást azzal,

- hogy a VIII. rendű vádlott vagyonkezelő volt,
- hogy kötelessége volt egyes vagyontárgyak vagy vagyonösszesség állagának megőrzése,
- hogy a folyósított kölcsönök, hitelek megtérülésével kapcsolatosan is fennállott az ügyvezetés részére tájékoztatási kötelezettsége, a folyósított hitelek szakmai felügyelete, a folyósítási gyakorlat

ellenőrzése, a megtérülés folyamatos figyelemmel kísérése,

- hogy a VIII. rendű vádlott vagyonkezelői kötelezettségeit megszegte, és

- hogy a takarékszövetkezetnek ezzel a magatartásával vagyoni hátrányt okozott.

Mindezek a tények azonban a Veszprém Megyei Főügyészség B.2650/2009/211-XIII. számú vádiratában foglalt - vagyis a VIII. rendű vádlott vonatkozásában vád tárgyává tett - tényállástól oly mértékben különböznek, hogy azok még a tettazonosság keretében sem értékelhetők, valójában és gyakorlatilag a harmadfokú eljárásban megfogalmazott új, eddig senki előtt nem ismert ténybeli és jogi alapokon nyugvó vád megfogalmazását jelentené, amelyre nincs törvényes lehetőség, és a vádon történő túlterjeszkedés még ügyészi indítványra is törvényben tilalmazott eljárás, következésképpen a tényállás kiegészítése törvényben kizárt.

Megjegyzi a Kúria, hogy a vád célkeresztjében mindvégig a vesztegetés büntette állt, amelyet nem csupán az bizonyít, hogy a hűtlen kezelés büntette miatt indított nyomozást a vádemeléssel egyidejűleg megszüntette az ügyészség, hanem az is, hogy az elsőfokú - a VIII. rendű vádlott bűnösségét vesztegetés büntetében megállapító - ítélet ellen az ügyészség nem is jelentett be fellebbezést.

Az ügyészség csupán a másodfokú bíróság felmentő ítélete ellen bejelentett fellebbezésében sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság nem állapította meg a vesztegetés büntettével valóságos halmazatban a hűtlen kezelés büntettét.

Az alapügyben eljáró első- és másodfokú bíróság ezzel szemben helyesen járt el, amikor a hűtlen kezelés büntetében nem állapította meg a VIII. rendű vádlott bűnösségét, ugyanis e tekintetben nem volt törvényes vád.

A Be. 2. § (2) bekezdése szerint ugyanis a törvényes vád alapvető feltétele a büntető törvénybe ütköző cselekmény pontos körülírása, amely jelen esetben a hűtlen kezelés büntette esetében nem történt meg és e tekintetben a vád módosítására, kiegészítésére a későbbiekben sem került sor.

Ennek megfelelően a tényállás indítványozott kiegészítése és annak alapján a bűnösség kimondása és büntetőjogi szankció alkalmazása a Be. 2. § (4) bekezdésében írtakra figyelemmel törvényben kizárt.

Ebből a szempontból viszont teljesen közömbös, hogy a VIII. rendű vádlott vagyonkezelő volt-e vagy sem.

Ettől függetlenül a Kúria az alábbiakat tarja szükségesnek rögzíteni.

A vagyonkezelő minden esetben valamilyen döntési jogosultsággal rendelkezik a rábízott idegen dolog, anyagi javak felett.

A jelenleg hatályos Ptk. 6:318. §-a a vagyonkezelő rendelkezési jogával kapcsolatosan a következőket rögzíti:

(1) A vagyon kezelése magában foglalja a vagyonkezelőre átruházott tulajdonjogból, más jogokból és követelésekből fakadó jogosultságok gyakorlását és az azokból fakadó kötelezettségek teljesítését.

(2) A vagyonkezelő a szerződésben foglalt feltételek szerint és korlátok között rendelkezhet a kezelt vagyonba tartozó vagyontárgyakkal.

A VIII. rendű vádlott a munkaszerződése szerint sem felelt meg a fenti törvényi feltételeknek, ugyanis döntési jogosultsága nem volt, mindössze - mint a hitelezési üzletág vezetője - a hitelbírálatok előkészítését, majd a C.bizottság által odaítélt hitelek folyósítását végezte, magában a döntésben - egy kivétellel - nem vett részt.

Kétségtelen, hogy az első- és a másodfokú ítélet is igen részletesen elemzi, hogy a VIII. rendű vádlott milyen kötelezettségszegéseket követett el, azonban ezek nem a vagyonkezelői, hanem a munkaköri kötelezettségek megszegését jelentették, hiszen még a Legfőbb Ügyészség is annak megjegyzése mellett, hogy a VIII. rendű vádlott vagyonkezelő volt, átiratában következetesen „munkaköri kötelezettségei”, illetve „munkaszerződésben írt kötelezettségei” megszegéséről tesz említést. Kétségtelen, hogy a munkaköri kötelezettségek egyben vagyonkezelői kötelezettséget is jelenthetnek, azonban jelen ügyben ez nem állapítható meg.

Ennek megfelelően az ítéletben rögzített kötelezettségszegések a hűtlen kezelés büntettének ténybeli alapját nem képezhetik, annál is inkább, mert a kár, vagy a vagyoni hátrány nem ennek következtében merült fel, hanem annak okán, hogy - az irányadó tényállás szerint is - a vállalkozó adósok a folyósított hiteleket nem a beruházásra fordították, hanem elsikkasztották, amelyről viszont a VIII. rendű vádlottnak nem volt tudomása, ugyanis az ítéleti tényállás szerint a vállalkozók minden vád tárgyává tett esetben folyamatosan hamis adatokat szolgáltatottak.

Ekként a Kúria a Be. 397. § alapján a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Budapest, 2015. november 3.

*Dr. Kónya István s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Zoltán s.k. előadó
bíró, Dr. Akáczi József s.k. bíró*

*A Győri Ítéltábla Bf.41/2014/30. számú ítélete a Kúria
Bhar.III.1061/2015/5. számú végzésével a VIII. rendű vádlott
tekintetében 2015. november 3. napján jogerős.*

*Dr. Kónya István s.k.
a tanács elnöke*

A kiadmány hitelül:

*tisztviselő
MV*